

HET THUISSCHRIJFCAFÉ

Verhalen in Coronatijd

HET
THUISSCHRIJFCAFÉ

Verhalen in Coronatijd

Hans Grooten

Deze verhalenbundel is - met dank aan Lyda - voor Hilde waarmee
de Coronatijd een 'makkie' was.

Schrijver: Hans Grooten
Coverontwerp: Hans Grooten
ISBN: 9789464485967
© HansGrooten

Inleiding

In de tijd dat we in Nederland zoveel mogelijk thuis moesten blijven omdat de covid-pandemie strenge maatregelen vergde, is het schrijfcafé van ‘het Sprookjescafé’* uit Breukelen veranderd in een Thuisschrijfcafé.

In het Schrijfcafé schrijven we met een aantal mensen in tien minuten korte verhalen, lezen die elkaar voor en zijn we steeds weer verbaasd over de mogelijkheden die ieder van ons vindt in de opdrachten die we krijgen.

In het Thuisschrijfcafé schrijven we ieder voor zich thuis. De opdrachten komen eens per week - ditmaal digitaal - van Lyda Westerink. We hebben thuis iets meer tijd om onze verhalen te bedenken en schrijven.

De verhalen die ik in de afgelopen tijd geschreven heb, zijn hier bij elkaar gebracht. Steeds begint een verhaal met een korte samengevatte opdracht van Lyda. Ook zijn de titels van de verhalen door haar bedacht.

Ik wens u veel plezier met mijn verhalen in Coronatijd.,

Hans Grooten

** Het Sprookjescafé is een initiatief van Lyda Westerink
(www.hetsprookjescafé.nl)*

** In het (Thuis)schrijfcafé werkt Lyda Westerink samen met Kim Schoonman.*

Op deze plaats zou een tekening van Peter van Straaten staan van een man en een vrouw die enkele schilderijen staan te bekijken. De tekening is vast wel bekend, de man wat kalend, losjes de hand in de zak, de vrouw getekend in ruim jasje en broek, van achteren gezien terwijl zij een tweetal kleine landschapsschilderijen bekijken. Het onderschrift van de tekening luidt: Er zit altijd zo verdomd weinig humor in zijn landschappen, vind je ook niet?

Om de tekening te plaatsen zou, in verhouding tot het maken van dit boek, een groot bedrag betaald moeten worden (zo'n tien maal het bedrag dat het maken van dit boek kost) aan Kajsa Blomberg van kbizz.nl. Het agentschap, te vinden op www.petervanstraaten.nl, heeft helaas geen toestemming tot plaatsen verleend zonder betaling.

Opdracht: Welk verhaal zit in deze tekening?

HET THUISMUSEUM

'Angst heeft geen beginzin of eindtekst' hoorde ik Paul Witteman zeggen, en juist om de angst die ik in mij voel te beheersen, ben ik begonnen met een thuismuseum waar ik naast mijn eigen werk, dat met veel humor en abstractie de huidige viruswerkelijkheid tentoon spreidt en aan ieder laat zien wat wij kunstenaars zoal in onze mars hebben, ook enkele werken van een streepjesartiest opgehangen heb waar, zoals eenieder duidelijk kan zien, geen enkel stukje humor te

spotten valt in de zogenaamde landschapjes welke enkel in grijstinten een schijn van werkelijkheid zouden moeten tonen, daar waar in mijn werken juist de achterliggende gedachten zo sprankelijk tot uitdrukking komen, als u mij niet kwalijk neemt juffrouw, want ik zie dat u in uw kledingkeuze de juiste combinatie heeft weten te vinden van de eenvoud en toch het gedurfde, dat echte kunstenaars onderscheidt van de charlatans', zo sprak de man die de van angst tot vuisten gebalde handen losjes in de zakken gestoken had, terwijl hij balancerend op een been de machtige en alwetende kunstenaar probeerde uit te beelden waar de vrouw aan zijn zijde al jaren tegenop gekeken had, terwijl zij nog steeds niet echt gewend was aan de wijde broek die om haar heupen slobberde, maar die als kledingstuk onder het geruite jasje, dat zowel frivoliteit zou moeten uitstralen als degelijkheid, haar slechts als feministe kon wegzetten, waar zij eigenlijk diep in haar hart gewoon een vrouw zou willen zijn die begeerd werd, en waar mannen naar zouden verlangen, simpel een vrouw die zwak kon zijn bij het benaderen van machtige mannen, wellicht juist nu, nu ze alle regels in de wind geslagen had om samen met haar idool naar de galerie te kijken die hij van zijn huis gemaakt had, staande binnen de voorgeschreven afstand het ergste riskerend zonder het flauwste benul te hebben van schilderijen, gestreept of geschilderd, op doek of houtpaneel, enkel om bij hem te zijn en zo met haar uitdossing en haar enthousiasme hem te kunnen ondersteunen, gelijktijdig voorbijgaand aan zijn snobisme en zijn wereldvreemdheid die juist in deze tijd van distantie naar voren kwam in zijn poging het Rijksmuseum naar de kroon te steken en daarbij duidelijk aangevend van echte kunst geen verstand te hebben.

Maart 20

Opdracht: Je hebt de hoofdprijs gewonnen en krijgt €500,-. Je moet dat bedrag besteden aan een activiteit die je nog nooit gedaan hebt. Wat ga je doen?

EEN LESJE

Breukelen, maart 20

Beste Jeroen.

Je weet dat wij al jaren samen praten over het leven. Over de zaken die we als vliegers meemaken. De problemen, de vragen die we hebben, over het thuisfront, hoe moeilijk het is uit te leggen wat het is over de wereld te zwerven met allerlei tijdverschil. Zoevend in de nacht over de grote plas met van slaap verzwaarde ogen. Maar wat ik nu heb gewonnen wil je niet weten. Ik heb een prijs gewonnen en moet/mag daarvoor enkel uit een goed werkend vliegend vliegtuig, stappen. Gelukkig mag ik een parachute meenemen. Ik dacht eraan om naast de reserve ook een extra chute mee te nemen. Je weet hoeveel last ik heb van hoogtevrees, hoe ik het verfoei om uit een vliegtuig te stappen als ik niet zelf het tuig geland heb, de motor afgezet en de blokken voor de wielen weet. De angst gierde door mijn keel, het klamme zweet stond in de handen en de bibbers zaten in mijn buik.

‘Gewoon een beginneling’ aldus de instructeur die gedacht had dat als je vaker in de lucht bent je ook een geboren skydiver bent. ‘Even opletten joch,’ sprak de man waarvan ik de vader kon zijn, ‘als je aan dit koord trekt dan valt de chute van je af, dus dat doe je pas nadat je beneden bent. Dit andere koord gebruik je om de chute te openen. Je kunt zo nauwelijks verwarren want de een is grijsachtig blauw en de ander is blauwachtig grijs.’ Ik dacht aan Bakema, je kent hem wel. De politieagent die nog een kennis van Henk Elsink is.

Terwijl ik trachtte te luisteren naar de instructies, me de juiste koorden probeerde in te prenten, kreeg ik van de instructeur een klap op mijn schouder die me het vliegtuigje in kieperde waar ik struikelend naast de andere leerling op de vloer belandde. Ik keek op en zag tot mijn verbazing Marion. Zij was lang onze tweede tweede, onze co-co op de vele reizen die we gemaakt hebben. Zij is nog meegegaan in Karachi toen we krabbetjes gingen vangen. Ook Marion had een chute om en klapperde met haar tanden.

‘Ik ga voor het eerst parachutespringen’, zei ze.

‘Ik heb een prijs gewonnen en nu moet ik eraan geloven.’

Je begrijpt Jeroen, hoe kon ik nu bang zijn als ik samen met haar naar beneden moest? Hoe kon ik mij laten kennen nu we na al die jaren, hier samen achter die jonge instructeur zaten. Achter in dat vliegtuig, dat ook nog eens door zo’n snotneus gevlogen werd. Ja hij zou gewoon uitstappen nadat het *Pipertje* geland was. Maar wij? Wij zouden hoog in de lucht gedropt worden. Wij zouden vogelvrij naar beneden vallen. Wij zouden de gierende lucht om onze lichamen voelen en van angst zouden we zowat in onze broek doen. Wij zouden, ja wat zouden we eigenlijk? Wij zouden samen naar beneden gaan, wij zouden samen het avontuur beleven, wij zouden samen het genoegen smaken iets idioots te doen, iets gevaarlijks en tegelijkertijd zouden wij samen genieten van de weidsheid van de hemel. De aarde zouden we ver weg zien in al zijn kleinheid en toch zo afschrikwekkend snel naderbij zien komen.

Jeroen, moest ik dan mijn angst laten prevaleren? Moest ik niet eerder voor Marion de held uithangen? Quasi nonchalant de koorden door mijn handen laten spelen en tonen dat, als je vlieger bent, je toch ook een geboren skydiver bent? Je begrijpt het. Zo zit ik niet in elkaar. Ik bekende dat ik bang was, ik bekende dat ik het idioot vond om uit een vliegend vliegtuig te springen maar dat ook ik nu eenmaal een prijs gewonnen had.

Ik huilde van angst terwijl de deur dicht schoof en de instructeur iets mompelde over ‘Mietjes die zo nodig in hun tweede jeugd nog indruk wilden maken.’

Marion was stil, ze zag wat witjes en werd met graagte ondersteund door die jonge schavuit die in jaren mijn mindere was maar op het gebied van parajumpen een streepje voor had. Ik voelde een steek van jaloezie. Ik zou die snotneus wel eens leren. Ook dat jongmens dat een allerbelabberdste start maakte, zou nog een lesje van mij kunnen krijgen.

Ja, Jeroen, ik veerde op. Ik vulde mijn longen met lucht en mijn gemoed met daadkracht. Want als rechtgeaarde vlieger ben ik er om de passagiers gerust te stellen, zich op hun gemak te laten voelen hoe erg de situatie ook moge zijn. Je kent dat.

Ik wurmde mij uit de parachute, kroop naar voren en plofte op de stoel naast de vlieger.

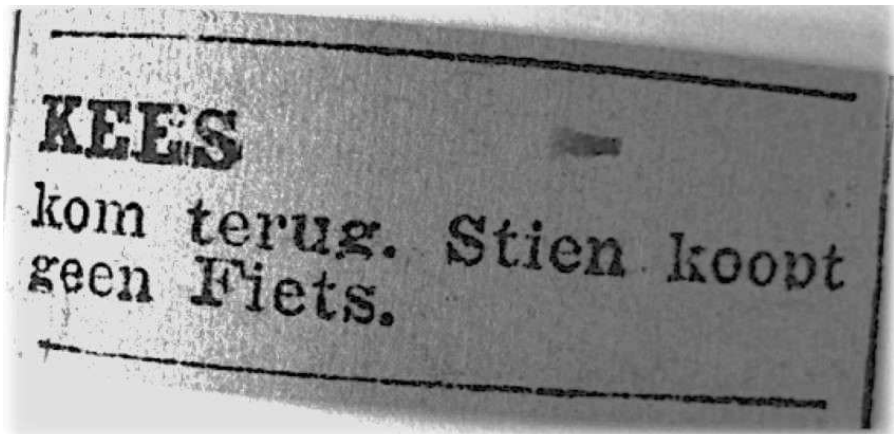
‘Kom zoon,’ sprak ik ‘ga maar naar achteren. Ik land dit vliegtuig wel even want de juffrouw is niet goed en zoals jij vliegt wordt ze

niet beter dus als je even op zij wilt gaan, dan zal ik je de zachtste landing laten zien die je ooit mee gemaakt hebt. Marion? Kom maar hier, dan kun je vanuit de cockpit nog even naar de wereld kijken voor we weer aan de grond staan.'

De instructeur en de jonge piloot waren achterin bij elkaar gekropen, fluisterend dat dit geval nog een staartje zou krijgen. Er zou nog betaald moeten worden. Voor twee personen en de huur van het toestel, de brandstofkosten, de landingsfee de.....

Ach, Jeroen, Marion en ik hadden toch een prijs gewonnen? Nou dan, daar zou best iets van betaald kunnen worden. En de volgende keer dat we samen vliegen doen we dat weer zonder chutes.

April 20

Een advertentie uit het Rotterdamsch Nieuwsblad van 25 maart 1920, te vinden in het boekje *Steeds blijf ik u beminnen* waarin Mark Traa oude liefdesoproepen heeft verzameld.

Opdracht: Wie is Stien en wat kan dat '[...] koopt geen fiets' betekenen?

GEHEIM AGENT

Geachte lezer,

Er is mij gevraagd iets te vertellen over de annonce die onlangs publiekelijk is geworden. De annonce luidt: '*KEES kom terug. Stien koopt geen Fiets*'.

Op het eerste gezicht en door de vraagstelling van hen die mij verzochten enig licht te werpen op bedoelde annonce, lijkt het hier te gaan om een eenvoudige hartenkreet van een geliefde wier Kees haar verlaten heeft. Kees die met zijn rijwiel naar Stien zou zijn gegaan en naar wij vermoeden, naast het bij haar vertoeven ook tevens het aanbod heeft gedaan om zijn rijwiel, zijn fiets, aan haar te verkopen.

Duidelijk is hier jaloezie in het spel. Niet alleen spreekt uit de stellingname van de kleine annonce een liefde voor Kees, maar ook een liefde voor de fiets. Dat Stien geen fiets zou kopen moet Kees ervan weerhouden om verder te gaan en moet hem doen besluiten terug te keren op zijn schreden of, om het plastischer uit te drukken, op zijn fiets te springen en spoorlags weer terug te peddelen naar de afzender van het bericht. Wie dat is moge voor ons een raadsel zijn, maar voor Kees zal zonneklaar zijn wie bedoeld wordt. Hij zal niet

anders kunnen dan; of zijn leven vergooien door het verkopen van de fiets aan Stien, of terug peddelend inzien dat zijn leven nog net niet verloren hoeft te zijn.

Echter, het bedoelde bericht is geenszins afkomstig van een jaloerse geliefde. Nee, het handelt hier om een bericht in code. Dat ik dit zo onverbloemd mag mededelen is een pak van mijn hart.

De geheimhouding is opgeheven en ik doe u graag kond van mijn weten.

Al jarenlang verkeer ik in kringen die voor het heil der natie en voor het volk in het algemeen - met vooropgesteld natuurlijk ons vorstenhuis - allerlei geheime zaken regelen. Deze kringen hebben sinds kort een nieuw systeem bedacht om berichten van de een naar de ander te krijgen zonder dat buitenstaanders, met name vijanden van ons volk, hier weet van hebben. Ik kan, zoals u begrijpt, niet ingaan op de inhoud van deze afspraken van dit nieuwe systeem of zoals u wilt; dit spionagenetwerk. Wel is mij onlangs toestemming verleend om het oude systeem aan u uit te leggen. En het treft wonderbaarlijk toevallig dat juist de te bespreken de annonce een prachtig voorbeeld is van een codebericht. Een bericht waar een deel van dit systeem mee aangestipt wordt.

Hierboven schreef ik al dat er een vermoeden bestond dat er een verhaal zit in dat kleine bericht, die korte annonce over Kees en de te verkopen fiets. Onze gedachten gaan vanzelf naar personen, naar mensen van vlees en bloed die gevoelens zouden hebben en die daadwerkelijk een fiets als onderwerp van handel zien.

Niets is minder waar kan ik u opbiechten. Let vooral eens op de gebruikte hoofdletters: *KEES* en de hoofdletter bij *Stien* en *Fiets*. Gebruikelijk was het in spionage- en geheime dienstjargon dat namen voluit geschreven met hoofdletters gebruikt in berichten, stonden voor duidelijke mededelingen. Het zijn afkortingen. U moet weten dat deze afkortingen en het bijbehorende systeem van berichtuitwisseling al stamt uit de tijd van de zeven provinciën waar de zuidelijke provinciën nog weinig weet hadden van de noordelijke en visa versa. In die tijd was het gebruikelijk dat als er een delegatie van de ene provincie in het diepste geheim een andere provincie bezocht, men via simpele berichten in de krant - men bedenke dat er nog geen telefoonverkeer bestond - de achterblijvers op de hoogte bracht van hetgeen gevonden was. Van te voren had men een reeks

namen bedacht, eenvoudige en oer-Hollandse namen die de werkelijke boodschap in zich droegen. Domweg door die namen volledig met hoofdletters te schrijven kwam de boodschap over. Gebruikte men namen met slechts één hoofdletter dan werd hiermee een bepaald typerende persoonsgroep bedoeld. Andere met een hoofdletter geschreven woorden sloegen dan weer op bepaalde streken, voorwerpen of afspraken die gemaakt konden worden.

Neem als voorbeeld onze annonce. *KEES* is dus duidelijk een mededeling, *Stien* is een type figuur en *Fiets* is een toestand. *KEES* kan ik u nu vertellen staat voor: ‘Keurig Echt Even Saai’. Daarmee werd aangegeven dat de bezochte provincie nauwelijks anders was dan de provincie waaruit de geheime missie vertrokken was. Zo zien we ook een naam als *JAN*: ‘Ja Anders Niet’, vergelijkbaar met *KEES*. Maar ook *PIET*: ‘Prettig Is Een Terugkeer’, waarmee aangegeven werd dat de missie spoorlags terug moest keren omdat er iets uitgelekt was. *MADLIEFJES* stond voor: ‘Maar Als De Een Liefst In Een File (oud voor ‘rij’) Jaagt Eert Se’ (oude spelwijze van ‘ze’). Let ook op dat vroeger de naam Madeliefjes in meervoud geschreven werd terwijl wij nu slechts het enkelvoud in deze naam kennen. Hier werd duidelijk gemaakt dat de bezochte provincie zoveel verder was in de vaart der volkeren zodat men schielijk de grenzen moest sluiten om geen ‘verkeerde’ invloeden binnen te laten. Ook de namen van *KAREL*, *BRENDA* en het nieuw aandoende *SHERLYE* kwamen veelvuldig voor. Ik bespaar u alle afkortingen, maar het moge duidelijk zijn dat in ons voorbeeld sprake is van een bericht richting de verlaten achterban van opluchting en rust. Geen andere vreemde zaken in die provincie, ergo niets om te duchten. Dan is er natuurlijk nog de vraag naar het verkopen. Een *Fiets* nog wel. Ook hier is duf geen sprake van een voorwerp maar een duidelijke code in codetaal. Dus de annonce is geen hartenkreet met venijnige gemanipuleerde chantage over de fiets van Kees die toch niet gekocht gaat worden door Stien. Anders gezegd; ‘Kom maar terug Kees, dat loeder van Stien gaat echt je fiets niet kopen al zegt ze dat nog zo vaak, je valt een buil!’ Maar een duidelijk aangegeven bericht. Nadat we al weten dat de provincie, waar de delegatie van ons heen is gegaan, zo heel gelijk is aan de onze, wordt hier aangegeven dat handel drijven met deze provincie gedoemd is te mislukken. Fiets staat voor alles wat met goederen te maken heeft,

de toestand waaruit het handelen en verhandelen van goederen in de bezochte provincie bestaat. Het handelen terwijl dit wel of niet nodig is dan wel nodig te maken is. Vergelijk het vraag en aanbod systeem in de kapitalistische wereld bij ons met zijn soms gemanipuleerde vraag. Juist door de term *Fiets* te gebruiken staat in code vermeld dat handel drijven met deze provincie niet aan de orde zal zijn. Anders dan als *Stien* geen *Step* had gekocht. Hiermee zou aangegeven zijn dat juist handel drijven met de bedoelde provincie zeer lucratief zou zijn.

Zo zien we dus dat het ontcijferen van die leuke kleine annonces geen raketwetenschap is, hetgeen ook logisch is daar men bij het ontwerpen van de codes nog nooit van een raket gehoord had. Blijft nog het raadsel van *Stien* dat ik u moet uitleggen. Eerder onthulde ik al dat namen geschreven met slechts één hoofdletter stonden voor bepaalde categorieën personen, groepen mensen of bijzondere figuren. In *Stien* zien we een figuur die duidelijk geassocieerd is met de noordelijke provinciën. Ook nu nog gebruiken we de naam *Stien* zelden in het zuiden van ons land maar des te meer in het noorden. Hier is dus aangegeven dat vanuit het noorden geen verbetering verwacht hoeft te worden als er vanuit het zuiden met het noorden handel zou worden gedreven. *Stien* staat dus voor allen die in het noorden wonen, in zichzelf gekeerd, egocentrisch, stijfhoofdig en koppig zijn.

Kortom, vraagt u mij om uit te leggen wat die kleine annonce uit het boek van Mark Traa betekent, dan kan ik u zeggen dat deze Mark zonder het te weten over het spoor van de oude geheime dienstcode is gestruikeld. Hij dacht aan liefdesperikelen, hij dacht aan smachtende liefdes en in zijn voetspoor trekt Lyda ons mee. Nee dus. En mocht u zich in Mark Traa herkennen en graag als onderdeel van ‘het Thuisschrijfcafé’ willen fungeren, met een uitleg van liefde, ook dan is een driewerf ‘nee’ op zijn plaats en verzoek ik u nogmaals na te denken over simpele codes, machtig spionagewerk, onduidelijke wetenschap, onderbelichte persconferenties en aandoenlijke schrijfverhalen die u ongetwijfeld als medeschrijflid te lezen krijgt.

Kortom: de annonce ‘*KEES kom terug Stien koopt geen Fiets*’ betekent simpelweg: ‘Hoewel de mensen in het noorden veel op ons

lijken en nauwelijks verschillen, is het niet verstandig handel met hen te gaan drijven.' Als een advies voor de machthebbers, van deskundigen die hun mensen, hun spionnen, hebben uitgezonden om wetenschappelijk vast te stellen wat de machthebbers kunnen verwachten zodat zij wel overwogen beslissingen kunnen nemen.

Voor een lange lijst met afkortingen van het oude systeem verwijst ik u graag naar www.geheimagent327wieisvictorbaarn.nl

Hans, een opgelucht geheimagent.

April 20

Opdracht: En toch wordt het gewoon Pasen. Over de paashaas zijn al veel verhalen geschreven. Schrijf je eigen verhaal. Je krijgt het begin van een verhaal, schrijf het af.

DE PAASHAAS EN HET GOUDEN EI

Heel vroeg in de ochtend, toen de zon nog maar nauwelijks boven de horizon uitkwam, was de paashaas al druk in de weer. Overal was hij de eieren aan het verstoppen, waar straks de kinderen naar zouden komen zoeken. Hier een ei en daar een ei en nog een ei... Toen hij al zijn eieren verstopt had, moest hij het gouden ei nog verstoppen. Maar dat was verborgen onder de aarde en werd bewaakt door de andere hazen. De paashaas riep al zijn hulphazen bijeen: 'Hazen, kom te voorschijn, laat je eens even zien.'

En zo kwam het ene haasje na het andere tevoorschijn, ze riepen elkaar en wachtten tot iedereen er was, zodat ze samen op weg konden gaan om het gouden ei te gaan halen en het te gaan verstoppen. Ze huppelden achter elkaar aan: 'Wij halen nu het gouden ei, het gouden, gouden ei.'

Heel zorgvuldig had de paashaas al het zonlicht in het gouden ei bewaard, zodat het kind dat het gouden ei zou vinden veel zonlicht en zegen zou ontvangen.

Toen de paashaas met zijn hulphazen bij de grot aankwam waar het gouden ei bewaard werd, waren de haasjes die het ei bewaakten allemaal in paniek. Want... het gouden ei was verdwenen, het was weg!

Je begrijpt lieve kinderen dat was schrikken. Zonder gouden ei zou de zon ook niet opgaan. Zonder gouden ei zou Pasen niet gevierd kunnen worden en zouden alle kinderen voor niets gaan zoeken. Ja, ze zouden de andere eieren kunnen vinden, het gele, het rode, het zwart met witte stippen ei, maar het gouden ei zou nodig zijn om het tot een echt Paasfeest te maken. Het gouden ei zou er moeten zijn om de zon te laten schijnen en het kind dat het gouden ei zou vinden zou het meeste zonlicht krijgen.

‘Wat zeg je dreumes? Als de hazen die het ei bewaakten ook naar de Paashaas gegaan zijn toen die hen riep, bleef toen het ei ook even niet bewaakt?’

Je hebt gelijk. Toen moest het ei gestolen zijn. Toen het ei dat in de goed bewaakte grot lag, even alleen gelaten werd omdat alle hazen bij elkaar moesten komen, toen was het ei gestolen.

Dat zou vast en zeker de ekster gedaan hebben. Die vogel, die soms zwart wilde zijn en soms wit, had natuurlijk zitten wachten totdat alle hazen weg waren en had toen het gouden ei gestolen. Eksters vinden glimmende dingen nu eenmaal heel fijn. En weet je, als ze dan zo’n glimmend ding hebben meegenomen, dan verstoppen ze het in hun nest. Hoog in de boom zodat geen haas erbij kan.

En nu had de ekster het gouden ei gestolen. Gelukkig was er één haasje dat de ekster gezien had en was hard rennend achter de ekster aangelopen.

De ekster kon niet goed omhoog vliegen want het gouden ei in zijn bek was heel zwaar. Al het zonlicht zat erin. En met kleine sprongetjes probeerde de haas de ekster te vangen. Steeds kwam de haas iets dichterbij maar als hij omhoog wou springen naar de ekster dan kon hij niet snel vooruit rennen en zo greep hij steeds mis.

Totdat ze bij een sloot kwamen. De ekster vloog gewoon over de sloot heen naar de andere kant, maar de haas moest op de rand van de sloot achterblijven. Waren de andere hazen nu maar hier, dacht hij, dan zouden we met z’n allen die ekster wel te pakken nemen en zo het gouden ei kunnen redden.

De ekster vloog laag over het weiland naar een holle boom en van een afstandje zag de haas hoe de vogel het gouden ei in de holte van de boom verstopte. Op een huppeltje rende de haas terug naar de andere hazen die bij de paashaas te wachten stonden en niet wisten wat ze moesten doen.

‘Kom vlug,’ riep ons haasje ‘ik weet waar het gouden ei is. De ekster heeft het meegenomen en verstopt in een holle boom achterop het weiland.’

‘Is het waar?’ vroeg de paashaas. ‘Dan komt alles toch nog goed. We gaan gewoon naar de boom, pakken het ei en verstoppen het ergens zodat de kinderen het gouden ei kunnen vinden.’

‘Maar het ei is al verstopt,’ zie het haasje. ‘De ekster heeft het in zijn nest gelegd en omdat het ei zo groot is dat hij er zelf niet meer bij kan, heeft hij een nieuw nest gemaakt in een andere boom.

We kunnen het ei gewoon laten liggen. Het is een prachtige

verstopplek.’

‘Je hebt gelijk,’ zei de paashaas. ‘Laat het ei maar liggen. Nu zijn dus alle eieren verstopt en hoeven we alleen nog maar te wachten.’ Opgelucht huppelden de hazen weer naar huis. De hazen die ieder jaar het gouden ei bewaakten, keerden naar de grot terug en de paashaas ging vlak bij de eksterboom in het lange gras liggen om te kijken welk kind het ei zou vinden.

Langzaam klom de zon hoger en werd het warmer. Omdat de paashaas moe geworden was van het verstoppen van de eieren, viel hij in slaap. Hij snurkte een beetje en droomde dat het gouden ei gestolen was en dat het niet meer terug gevonden kon worden. Het was een bange droom.

In zijn slaap hoorde hij de ekster kwetteren en de hazen vrolijk spelen in het weiland, maar hij werd pas wakker toen er een jongetje door het gras liep op zoek naar het gouden ei. Dat kleine mannetje zocht in het gras, aan de waterkant bij de sloot, tussen de struiken aan de kant van de weg, maar vond alleen maar de gekleurde eieren die de paashaas daar die morgen verstopt had. Het gouden ei vond hij niet.

Toen de paashaas op zijn achterpoten ging zitten en het jongetje zag, dacht hij dat juist dit jongetje het gouden ei maar moest vinden. Het kereltje had een oude kapotte broek aan en zijn hemdje was gescheurd. Ook was hij helemaal alleen aan het zoeken omdat hij geen vriendjes had om mee te spelen of om eieren mee te zoeken. De paashaas kuchte eens en piepte wat zodat het jongetje hem opmerkte.

‘Een echte paashaas,’ dacht het jongetje. ‘Hij zal toch wel weten waar het gouden ei verstopt is?’

De paashaas strekte een voorpoot uit en fluisterde: ‘Kijk eens in de holle boom.’

Daar lag het gouden ei te glinsteren. Met een blijde glimlach pakte het jongetje het ei uit het nest in de boom en terwijl hij het ei goed vasthield, rende hij naar huis. Zoveel zonlicht zat er in het ei dat het jongetje dacht dat de hele zon er wel in zat. Maar de paashaas wist beter. Niet alleen de zon zat in het ei, maar ook de zegen van de baas van de mensen die altijd met Pasen op zijn balkon de mensen bedankte voor de eieren, de bloemen en de prachtige dingen die de mensen voor hem maakten.

De baas die in een ver land woonde wist dat het gouden ei echt van

goud was en glinsterde als de zon scheen. Als nu de vader van het jongetje een klein deel van het ei zou verkopen, dan konden ze nieuwe kleren kopen en wat meubeltjes voor in huis. De paashaas was blij en dacht; Zo zullen de mensen het ieder jaar doen. Steeds als iemand een ei vindt met Pasen, dan kopen ze wat nieuwe kleren en meubels. Dan gaan zij de dag na Pasen naar de winkels en ieder jaar opnieuw zal ik een nieuw gouden ei verstoppen zodat er iedere keer opnieuw een jongetje of meisje zal zijn die het gouden ei zal vinden.

En zo gebeurde. Ieder jaar opnieuw gaan de mensen op de tweede Paasdag naar de winkels om nieuwe meubels te kopen. En dat komt allemaal omdat de paashaas ieder jaar een gouden ei verstoppt.

April 20

Opdracht: Schrijf n.a.v. onderstaande 'Lieve Lita-brief' het antwoord als 'Lieve Tess'.

De brief van Eefje:

Lieve Tess,

Ik ben een 34-jarige vrouw, tien jaar getrouwd met 'Marcel', we hebben drie kinderen. Onlangs was ik jarig en wat kreeg ik van mijn man? Een bowlingbal! Met zijn initialen en met gaten naar de grootte van zijn vingers! Het was geen leuke verrassing, dat snap je, ik vond het egoïstisch, hebzuchtig en onattent van 'Marcel'. Toch ben ik naar het bowlingcentrum gegaan. En daar ontmoette ik 'Frank', een hele lieve en zeer begripvolle man. Lieve Tess, wat moet ik nu doen?

'Eefje'

DE PERSOONLIJKE NOOT

Beste Eefje,

Zoals altijd sturen wij van het vrouwenblad *Het Vliegende Bloemetje*, als we een reactie plaatsen op een ingezonden brief, eerst de briefschrijver/ster hetgeen we gaan publiceren. Zie hieronder dan ook de antwoorden op je vragen die we komende week in onze woensdag-editie zullen plaatsen. Daaronder nog een meer persoonlijke noot van mij aan jou.

Lief Eefje,

Wat vervelend om voor je verjaardag een bowlingbal te krijgen die duidelijk voor je man bedoeld is. Van hemzelf nog wel. Ik vind het moedig dat je toch naar het bowlingcentrum bent geweest. Dat je daar de begripvolle 'Frank' bent tegen gekomen moet erg fijn voor je zijn geweest. Uit je brief begrijp ik dat je graag nog eens met hem zou willen afspreken. Hij is attenter en begripvoller dan je man

Marcel, vertel je.

Wat is verstandig? Je hebt samen met Marcel drie kinderen. Ik neem aan dat die nog niet zelfstandig wonen en dat zij nog afhankelijk zijn van jullie als ouders. De vraag is, als jij je leven met Frank zou voortzetten, hoe zouden je kinderen dan passen in je leven met Frank? Praat er eens over met Frank, als jullie elkaar weer zien. Kijk of de vonk die bij jou overgeslagen is, ook aan zijn kant de boel in lichterlaaie heeft gezet en hoe hij tegen kinderen aankijkt. Vraag aan Marcel of hij een keer mee gaat bowlen. Laat hem zien dat jouw bal meer voor hem geschikt is, en probeer Marcel met Frank kennis te laten maken. Kijk hoe zij met elkaar omgaan en bedenk bij wie je het liefste zou willen zijn. Als Frank geen bevlieging is, probeer dan met hem uit te vinden hoe jullie leven er verder uit zou zien. Bedenk wat je zou willen, en praat er met Marcel over. Er komt vast een oplossing die voor jullie alle drie en voor de kinderen het beste is.

Liefs Tess.

Beste Eefje,

Ik schreef hierboven al dat ik nog een persoonlijke noot zou toevoegen. Wat je nog niet weet is dat dit mijn laatste antwoord als *Lieve Tess* is. In het verleden heb ik vele vragen van lezers beantwoord die gaan over hun liefdesleven. Vragen over wat ze moeten doen als het heilige vuur gedoofd is of wat ze moeten doen als er een ander in het spel komt. Ook jouw laatste vraag gaat hierover. In het begin, toen ik met de rubriek begon, waren er veel vragen over het huishouden. Welk soort zeep is het beste? Waarom moet ik alle overhemden strijken? Hoe vaak moet je je bed verschonen? Dat soort vragen. Later kwamen er vragen die meer van persoonlijke aard waren. De laatste tijd gaan de vragen meer in de richting van het loslaten van het huwelijk, het vrije seksleven en de moeilijkheden die daarmee gepaard gaan, zoals de verschillende achternamen bij de vele kinderen.

Ik heb al die jaren met veel plezier de rubriek gestalte gegeven en vlei mij met de gedachte dat ik velen heb kunnen helpen. Eigenlijk was en ben ik een soort psycholoog op afstand.

In al die jaren ben jij een vaste briefschrijfster geweest. Je hebt vele vragen gesteld en ik heb de indruk dat ik ze allemaal heb kunnen beantwoorden. Dank voor je support al die tijd.

We hebben een band opgebouwd en het doet mij verdriet dat ik die band - nu ik ophoud met de rubriek - ga verbreken. Ik wil je nog graag het allerbeste wensen en hoop later nog eens van je te horen hoe het gaat. Of je dan bij Frank ingetrokken bent, hoe het je kinderen vergaat. Kinderen waar je vroeger al over schreef. Hoe zou het Marcel vergaan? Ik ben daar nieuwsgierig naar. Hoe kan zo'n man die je altijd hebt beschreven als een egoïst, als een hebzuchtig en onattent persoon, nu nog verder leven als zijn steun, zijn houvast wegwandelt naar de eerste de beste begripvolle vent? Nu ik erover nadenk, geloof ik eigenlijk dat je er goed aan zou doen gewoon thuis te blijven. Marcel heeft niet voor niets een bowlingbal gegeven die niet voor jouw vingers maar voor de zijne gemaakt is. Je vraagt wel heel veel van hem en daarmee ook van mij. Moet ik je weer steunen in je grillen naar nieuwe mannen? Denk nog maar eens aan die brief van vorig jaar waar je ene 'Frits' was tegengekomen. Ook toen wilde je niet meer. Je ging weg bij Marcel, mijn goede raad sloeg je in de wind. En dan later toch weer terugkomen bij Marcel en via een nieuwe brief mij je goedkeuring vragen. Eigenlijk ben ik blij dat ik er mee ophoud, ik ben je brieven zat. Je hebt lang genoeg van mijn geduld geprofitteerd. Zoek het nu dan ook maar zelf uit! Stuk verdriet! Door vrouwen als jij hebben wij het hier bij ons blad steeds moeilijker. De verwaandheid dat je door het schrijven van een brief wel even de oplage zou vergroten. Het moet niet gekker worden. Ik heb er genoeg van. Door jou en alleen door jou ben ik gestopt met de rubriek. Ik ben een inzinking nabij en dat heb jij voor elkaar gekregen, kreng. Nooit zal ik meer raad geven, nooit zal ik je nog vertellen wat je moet doen. Zak in de stront met je Frank. Ga toch fietsen of desnoods bowlen maar stuur mij geen brieven meer. Ik ben het beu. Ik kap ermee.

Tess.

April 20

Opdracht: Pak het derde boek van rechts uit je boekenkast, sla het open op blz 33, tel acht of negen regels naar de eerste hele zin die je tegenkomt. Dat is de beginzin van je verhaal. Sla pagina 44 op en het eerste zelfstandig naamwoord van de laatste regel is het onderwerp van je verhaal, en voor de slotzin van je verhaal gebruik je de openingszin van het gepakte boek.

BEWONER OF GAST?

En dan ben je geneigd het beste boek dat je kent te pakken. Of tenminste dat boek van die schrijver die je bewondert. Of in ieder geval dat boek dat zo mooi jouw ideeën verwoord. Maar dat is niet de bedoeling. Gewoon *at random* een boek pakken, al is er wel een aanwijzing gegeven. Maar, welke boekenkast dan? En welke plank? Om geheel objectief te blijven heb ik mijn vrouw gevraagd, zonder dat zij wist waarom, twee getallen te noemen. De enige eis die ik had was dat ze onder de zeven zou blijven. Ze kwam op vijf en drie. Het eerste getal stond voor de boekenkast en het tweede voor de plank. Dat kwam goed uit. Een boek van een schrijver die ik graag lees. Ik had het al bedacht. En natuurlijk het derde van rechts. Hoe makkelijk kun je getallen laten doen wat jij wilt.....
Nee echt, het was objectief!

Mijn boek is geworden: *'De Pianostemmer'* van *Pascal Mercier*.
De beginzin van mijn verhaal wordt dan:
'Wat ik aanvankelijk ondraaglijk vond: me door de stad te bewegen op de ontspannen manier van toeristen, maar zonder hun nieuwsgierigheid.'
Het onderwerp wordt: *'Wens'*
De slotzin van mijn verhaal is:
'Nu, nu alles voorbij is, willen we opschrijven hoe we het hebben beleefd.'

Bewoner of gast?

Wat ik aanvankelijk ondraaglijk vond: me door de stad te bewegen op de ontspannen manier van toeristen, maar zonder hun nieuwsgierigheid.
We hadden een afspraak gemaakt, mijn vrouw en ik. Zouden we verhuizen of zouden we blijven wonen waar we gesetteld waren en

slechts verbouwen? Wat was onze wens in deze? Hoe zouden we antwoord kunnen krijgen op die vraag?

De afspraak die we maakten na al die vragen: We zouden een tijdlang doen of we in de grote stad woonden. Daarna zouden we doen als altijd, kijken welke leuke dingen we in ons dorp hadden, niet gewoon bekijken maar bewuster kijken. En daarna zouden we op het échte platteland gaan kijken. Een afspraak zou je het eigenlijk niet kunnen noemen, meer een tussenstand, een voorlopige overeenkomst.

We bespraken de mogelijkheden op verhitte toon, we bereden stokpaardjes en betrokken stellingen die al sinds ons huwelijk bestonden, maar waar we met een wapenstilstand dachten afstand van te hebben gedaan. Maar toch, de wens om te veranderen van woonstede bleef kriebelen, terwijl het andere kamp graag behoudend bleef. Zo kwamen we tot die overeenkomst.

Jarenlang iedere vier jaar verhuisd, van de kust tot diep in het achterland, van het heuvelachtige zuiden tot de vlaktes van het Groninger Ommeland. Mijn vrouw was daarentegen wat minder vaak verhuisd en had hier in ons dorp een plek verworven waar je trots op kon zijn. Haar wens tot verkassen was minder. Logisch dat je dan tot een verschil komt, dat je daar afspraken over zou moeten gaan maken. Dat je af en toe niet wil toegeven omdat jouw wens nu eenmaal sterk is en dat je dan uiteindelijk een status quo handhaaft en er niets gebeurt.

Totdat je op een keer nogmaals het onderwerp aankaart. Je ziet een mooi pand in de reclame. Je ziet ruimte waar een makelaar over spreekt. Je ziet voor de honderdste keer dat net niet goed afgewerkt stukje dak waar het lekt en wat je al jaren beloofd hebt te zullen repareren, terwijl je weet dat als je verhuist dat probleem in een klap opgelost is. Je somt langs je neus weg de voordelen op van het wonen in een stad. Dan weer de voordelen van het wonen op het platteland, het échte platteland met veel gras en grote tuin waar een zwembad het ultieme geluk zal zijn. Ja, dan pak je de teugels van je paardje terwijl je vrouw haar eigen paard van stal haalt.

‘Wie moet dan die tuin doen?’

‘Weet je wel hoe belachelijk laag de prijzen daar zijn?’

‘En de kinderen dan? Nu zitten we er midden tussenin en dan zie ik ze nooit meer!’

‘En als we nu gewoon wat kleiner gaan wonen maar wel met meer ruimte om ons heen. Kijk naar Roel, die heeft genoeg ruimte. Zo

kan het ook!’

‘Ja, maar ik wil hier niet weg, moet ik weer helemaal opnieuw beginnen en ik ben hier net een klein beetje ingeburgerd.’

En zo kwamen we tot de afspraak en zag ik mij een dag later als nieuwe bewoner van de grote stad van het Centraal Station naar de Dam lopen. Ontspannen bewegend, toch nieuwsgierig, want ik probeerde te peilen hoe het voelde als echte bewoner en nu eens niet als gast. Had ik al een hekel aan de rolkoffers? Had ik mij het accent al aangeleerd? Sprong ik al volleerd op de tram en wist ik waar de metro heenging? Ik dacht er drie dagen voor nodig te hebben. Dan zou mijn nieuwsgierigheid verdwijnen en zou ik gewoon slenterend langs de grachten kunnen lopen, quasi nonchalant de koopwaar bekijken in de Negen Straatjes, het getik achter de ramen op de Wallen van de stad negeren en de ruime parken bewandelen alsof ik een van de vele bewoners van de stad was.

Maar dat viel tegen. Die wens om zonder nieuwsgierigheid te wandelen, om als toerist zonder interesse te zwalken was ondraaglijk. Ik beseftte dat juist de nieuwsgierigheid, de hang naar het weten en voelen wat de stad tot stad maakte, een wezenlijk onderdeel uitmaakte van wat ik dacht te vinden bij een verhuizing naar de grote stad.

Toch, als ik als grootstedeling verder zou gaan en als wij onze plek in het dorp zouden opgeven voor de hectiek van de stad, het altijd aanwezige rumoer, het nooit slapen wat een stad doet, dan zou ik moeten beseffen dat die wens samen zou gaan met de verplichting voldoende afstand te kunnen nemen van de schaduwkant. Het altijd druk zijn van de stad, de herrie die nooit zal stoppen of het altijd volle openbaar vervoer. De tongval zou bij het vertellen van moppen van het zuidelijk accent moeten verschuiven naar een platte grootstedelijke uitspraak en juist dat zag ik niet zitten. Mijzelf kennende geloofde ik niet dat voor elkaar te krijgen.

Zo liep ik drie dagen rond. Ondraaglijk was de wetenschap toch een toerist te zijn met een nieuwsgierigheid die na twee dagen al verflauwde. Ik verlangde naar mijn dorp. De wensen die ik had gehad, de vragen die mij bij het bezoeken van de stad waardig leken, vielen weg. Ik behoefde niet meer. De nadelen bleken zwaarder te wegen en ik zag juist de voordelen van het toerist zijn, van het opstellen enkel als bezoeker die weet dat hij aan het eind van de dag weer terug kan. Tijdelijk mee doen, tijdelijk je laven in de stad aan wat je zelf uitzoekt maar daarna van de mogelijkheid gebruik maken